

Izbička na piad' od zeme

TEXT: Erika Kuhnová
FOTO: Dano Veselský

Peťko už dávno netráva väčšinu dňa poležiačky. Dokonca už ani nelezie po štyroch a jeho akčný rádius pri objavovaní sveta je už poriadne široký. A tak jeho mama usúdila, že nastal čas, aby mal Peťko svoju vlastnú izbu. Veď mal mať

onedlho dva roky. „Predtým tu bola ockova pracovňa,“ vysvetľuje Lucia, keď otvára dvere do Peťkovho sveta, pre túto chvíľu vzorne uprataného. „Pre mňa ako architektku to bola celkom zaujímavá úloha – zariadenie detskej izby sa začalo presvedčaním

,veľkého, aby sa vzdal svojho priestoru v prospech ‚malého‘. Výsledok vyzerá jednoducho, ale dopracovať sa k jednoduchému riešeniu býva väčšinou to najzložitejšie,“ začína rozprávať príbeh o zariadení usmievavá mladá architektka.

Je mnoho ľudí, ktorí nijako zásadne nemenia svoj postoj, keď sa rozprávajú s malými deťmi (ak sa s nimi vôbec rozprávajú). Sú však aj takí, ktorí si k deťom čupnú, aby sa s nimi mohli baviť ako rovný s rovným. A vždy vedia nájsť spoločnú tému. Lucia patrí k tým, čo sa deťom dokážu priblížiť. A Lucia navrhla pre malého Peťka jeho prvú detskú izbu.

Lucia. „Teraz je tu napríklad stolík na hranie, zajtra tu môže byť železnica alebo hrad z kociek...“ Okrem otvoreného miesta s kobercom uprostred izby je tu aj „brlôžtek“ – kútik, kam môže chlapec zaliezť keď je mrzutý, usadiť doň návštevu svojich rovesníkov či využiť ho pri hre. Na hranie sa dá zužitkovať aj gauč, a vlastne aj polica, ktorá slúži na odkladanie hračiek. Pri vytváraní úložných priestorov stavila Lucia na univerzálne a vždy užitočné police: „Musela som mať stále na zreteli, že Peťkovi rodičia nemajú v úmysle investovať do zbytočne drahého nábytku. Neplánujú totiž ostať v tomto byte, ich cieľom je rodinný dom. Preto som zvolila riešenie, ktoré je ako stavebnica, dá sa ďalej rozvíjať. Vyberala som nie veľmi drahé, variabilné a mobilné zariadenie – všetko sa dá bez problémov rozobrať, preniesť a poskladať na inom mieste a iným spôsobom, dá sa z neho odobrať a aj k nemu pridávať.“

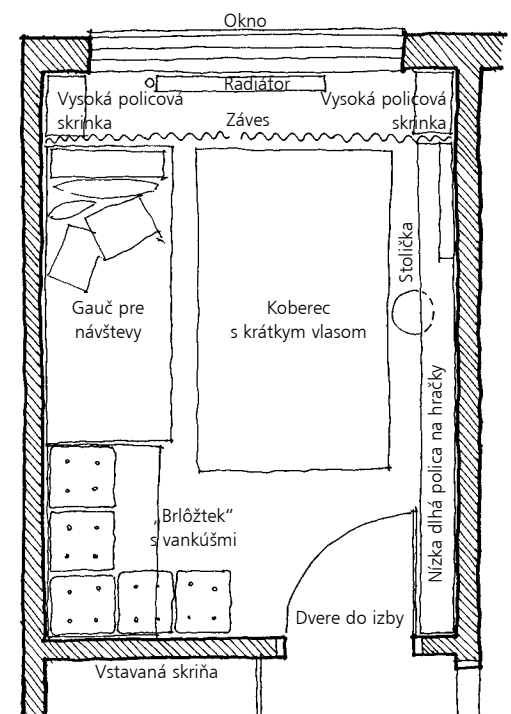
Hračky v detskej výške

Peťko má hračky uložené tak, aby na ne ľahko dočiahol – môže is tak sám vziať čo potrebuje, a pomaly sa učí že to, čo sa rozhodže, treba aj upratať. Na mieru vyrobená polica „v detskej výške“ mala byť pôvodne masívna, nakoniec však ostali masívne len jej hrany. „Stolár zvyknutý na menej solventných zákazníkov totiž nepostrehol, že jeho nový klient je ochotný zaplatiť i vyššiu čiastku za kvalitný materiál a prácu, a sám sa rozhodol, že bude šetriť,“ vysvetľuje architektka. „Dosku police teda urobil z drevotriesky a masívny dub ostal len na hranách.“ Pôvodný Lucini návrh počítal tiež so skrytým uchytением, dlhá polica však s novým materiálom poriadne pribrala na váhe, a tak sa z technických príčin skryté kovanie nepodarilo zrealizovať. „Uchytenie, ktoré malo ostať skryté, sa nakoniec objavilo

pod policou,“ hovorí architektka. „Polica je na klasických konzolách, ktoré sú však aspoň pred pohľadmi dospelých skryté. Je to kompromis, ktorý pôvodne nebol v pláne.“

Svet za závesom

Okrem dlhej police na hračky sú v detskej izbe aj vysoké policové skrinky. „Chcela som v izbičke vytvoriť čo najviac odkladacích priestorov – ako dieťa rastie, treba ich čoraz viac, preto som sem navrhla aj policové skrinky vysoké až po strop,“ hovorí Lucia. „Zároveň som však nechcela, aby svojou výškou rušili proporcie zvyšku izby. Je to detská izba pre celkom malého chlapčeka, preto som nábytok s „dospeláckymi“ proporciami schovala za záves. Na prvý pohľad tak celý priestor ostal zariadený vo výške

Ešte nedávno sa Peťko hrával v obývačke, a keď bola jeho detská izba hotová, naozaj si ju obľúbil. „Mal z nej očividnú radosť a stále sa tu veľmi rád hráva,“ hovorí autorka interiéru Lucia Hakelová.

Jednoducho a prakticky

Peťko je veľmi zvedavý, živý a šikovný chlapec a ako všetky takéto malé deti potrebuje najmä veľa miesta na hranie na zemi. „Chcela som, aby uprostred izby ostalo čo najviac voľného priestoru, kde sa dá vymyslieť vždy niečo nové,“ hovorí

Za závesom je nielen miesto na praktické police, je to aj tajná skrýša v závesovom múre alebo tiché miestočko v medzipriestore – v izbe aj nie v izbe. Lucia vytvorila v detskej izbe dva svety – ten pred závesom má proporcie, ktoré vychádzajú z výšky malého dieťaťa, ten za závesom má „dospeláčku“ výšku.

Petko má všetky hračky uložené tak, aby na ne poľahky sám dočiahol. Bez problémov a prekážok si ich môže z police a škatúl brať a vie ich sám aj uložiť, takže rodičia môžu začať s nácvikom upratovania. Takáto možnosť byť samostatným vedie dieťa od začiatku k správnym návykom, ktoré rodičia neskôr určite ocenia.

Polica na hračky je uložená na konzolách, ktoré z pohľadu dospelého človeka nevidno – sú skryté po policou. „Keby bolo kovanie skryté, efekt by bol lepší,“ vzdychne si architektka, „ale vo finále sme z bezpečnostného hľadiska od tohto riešenia radšej upustili. Aspoň hrany police sú také, aké som ich navrhla – z masívneho dubu. Sú totiž najchúlostivejším miestnom, ktoré si odnesie všetky nárazy a nehody, preto je dôležité, aby boli z kvalitného a odolného materiálu.“

V bytoch je vždy najväčší problém šikovne vymyslieť úložné priestory. Tu architektka vyberala tak, aby investícia nebola privysoká, aby bolo všetko variabilné a mobilné a aby v izbe ostalo čo najviac voľného miesta na hranie. Riešením boli police.

dieťaťa.“ Ďalší cieľ, ktorý týmto riešením architektka sledovala, je zamaskovanie faktu, že ide o priestor v paneláku.

„Závesom som chcela vyvolať dojem hrubého múru, a tým aj pocit bezpečia, zároveň je to však aj múr, v ktorom je priestor. Chlapec má aj tu uložené hračky a knihy, takže ak chce zaliezť niekam do skrytého kútika, môže sa tu hrať alebo si pozerať obrázky. Má tu také tajné skryté miestečko.“

Vysoké police by mali slúžiť na uloženie detského oblečenia, zatiaľ sa však naň nepoužívajú. Jednak preto, že Peško tu ešte nespáva a izbičku využíva najmä ako herňu, a jednak preto, že v predsienke pred detskou izbou je dostatočne veľká vstavaná skriňa, ktorá zatiaľ stačí aj na detské oblečenie. Ale časom...

Gaučík, gaučík, kto na tebe spáva?

Na mieru vyrobená postieľka je zatiaľ v spálni – Peško ešte spáva blízko mamy. Časom sa však určite presťahuje do detskej izby. Postieľka už nie je bábätkovská, ale nie je ešte ani dospelácka – má rozmery vhodné pre dieťa do 5 až 7 rokov. Malé dieťa sa v malej postieľke necíti stratené a malá posteľ ani neuberie veľa z priestoru na hranie. Z jednej strany je do nej voľný prístup a z troch strán je ohradená drevenými doskami, takže sa časom s pomocou niekoľkých vankúšov môže zmeniť trebárs na detskú sedačku. V detskej izbe je zatiaľ gauč, ktorý slúži na spanie pre hostí – často sem chodieva na návštevu rodina a známi, preto bolo jednou z požiadaviek Peškových rodičov, aby sa izbička dala využívať cez deň ako detská a v noci ako hosťovská. V tomto duchu sa niesol aj Luciin prvý návrh: „Najskôr to mala byť taká detská izba, ktorá sa na noc preklopí na hosťovskú. Vždy večer a ráno sa urobí sa také kúzlo... Takže na začiatku som vymýšľala niečo, čo by mohlo byť cez deň priestorom na hru a v noci miestom na spanie pre dvoch dospelých.“ Nakoniec od tejto požiadavky Peškovi rodičia upustili a siahli po klasike – väčšie návštevy prespia na rozkladacej sedačke v obývačke, jeden človek sa zmestí na gauč v detskej izbe. A cez deň si na gauči môžu aspoň na chvíľu urobiť pohodlie Peškovi rodičia, keď mu robia spoločnosť pri hre.

„Lampu som schválne zavesila do tejto výšky – aby sa zachovali detské proporcie izby. Dospelí si musia dávať pozor na hlavu, inak si pripomenú, akí sú veľkí... J“ Okrem lustra je pri dverách detskej izby aj nočné svietielko: „Keď tu bude malý spávať, môže mu svietiť aj celú noc, ak bude chcieť.“ Lucia si tuším pamätá, ako videla svet, keď ešte nemala ani meter...

Lucia sa pri vymýšľaní farebnosti detskej izby inšpirovala „kindervajíčkami“ – základ tvorí optimistická žltá, dopĺňa ju jemná belasá a biela tak, aby bola severne orientovaná izba čo najsvetlejšia. Sama vybrala aj doplnky, napríklad rámy na rodinné fotografie: „Aj takéto zdanlivý detail môže v interiéri spôsobiť poriadnu farebnú smršť,“ hovorí.

Petko má vo svojej izbe na hranie k dispozícii maximálny priestor, ktorý môže využívať rôznymi spôsobmi – môže sa hrať v strede miestnosti na voľnom priestore, alebo v „brlôžku“ – v kúte vystlanom vankúšmi, na gauči, v tajnej skrýši v závesovom múre...

Farby z vajčiek

O farebnosti izbičky mala Lucia od začiatku jasnú predstavu „Páčili sa mi farby nových ‚kindervajíčok‘ – žltá a belasá sa k sebe skvele hodia, sú detské a veselé... Izba je orientovaná na severovýchod, takže som si sem nemohla dovoliť tmavé farby. Aj záves zoberie trochu svetla, preto som chcela, aby bola izbička čo najsvetlejšia. Žltá je taká slnečná a modrú som doplnila len v menšej miere, na oživenie. Vždy je krajšie, keď sa kombinujú dve farby, nie je to také jednotvárne a s farbami sa tak dá lepšie pracovať.“ Navyše aj podlaha zo svetlého dreva, ktorá už v izbe bola, sa k Lucii mu výberu farieb skvele hodila. Všetko nakoniec doplní biela posteľ „Postieľka je, rovnako ako prikrývka na terajšom gauči, biela, aby pomerne veľký kus nábytku nevyzeral taký masívny. Biela pôsobí akosi ľahšie, akoby zaberala menej miesta.“

„Odkedy som sa rozhodla pre profesiu architektky, lákala ma tvorba interiéru. Cesta k nemu priniesla mnoho nástrah, ale i šťastia. Dnes už viem, aký je jeho význam. Napokon, smeruje k nemu i takmer celé úsilie stavebného priemyslu. Počas svojich štúdií som mala možnosť precestovať viacero krajín. Pri každej mojej ceste ale nechýbal prísľub návratu. Podobne ako u vtáctva, ktoré sa sfahuje kvôli potrave. Interiér však nemá význam sám o sebe. Svoju pravú hodnotu nadobúda až vo väzbe na vonkajší svet.“

Na Slovensku, na rozdiel od iných krajín, viac inklinujeme k uzatváraniu sa. Kontakt s okolím vnímame skôr ako nevyhnutnosť. Prichádzame však o veľa! Skúsme si preto položiť otázku: Vieme si svoj život užívať naplno?“

Ing. arch. Lucia Hakelová, interiérová dizajnérka
www.luicahaquel.com

